

Csongrád, 1911. május 4. – Budapest, 1990. november 7.

Apja ügyvéd volt. Szegeden érettségizett, 1929-ben belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. Kapcsolatba került a cionista mozgalommal, 1934–1935-ban Palesztinában élt, fizikai munkát vállalt, tagja lett az illegális pártnak. 1935. novemberben hazajött, apja mellett dolgozott, jogi tanulmányokat folytatott; visszalépett az MSZDP-be. Egy ifjúsági csoport szervezése miatt a rendőrség kiutasította szülővárosából. 1936. decemberben a fővárosba költözött, az OIB oktatási felelőse lett, 1939-től a KMP szociáldemokrata szervező bizottság tagja. 1942-ben letartóztatták, politikai tevékenysége miatt életfogytiglani börtönre ítélték, 1944-ben Buchenwaldba vitték. 1945. áprilisban hazatért, júniustól 1946. februárig a Magyar Kommunista Párt Budapest V. kerületi titkára, majd a Belügyminisztériumban közigazgatási és személyzeti csoportfőnök 1949. februárig. Megbízták az MDP KEB alosztály vezetésével, majd az AEK elvi osztályvezetője; 1951. februártól az Igazságügy-minisztériumban a börtöngazdaságok beosztott tisztviselője, később csoportvezető, osztályvezető, megbízott főosztályvezető 1953. októberig. 1953. november 18-ától 1972. október 31-i nyugdíjazásáig a Magyar Népköztársaság Legfelsőbb Bírósága bírója, 1963-tól kollégiumvezető helyettes. A Nagy Imre és társai per tanácsvezető bírója. 1950-ben MDP pártiskolát végzett.